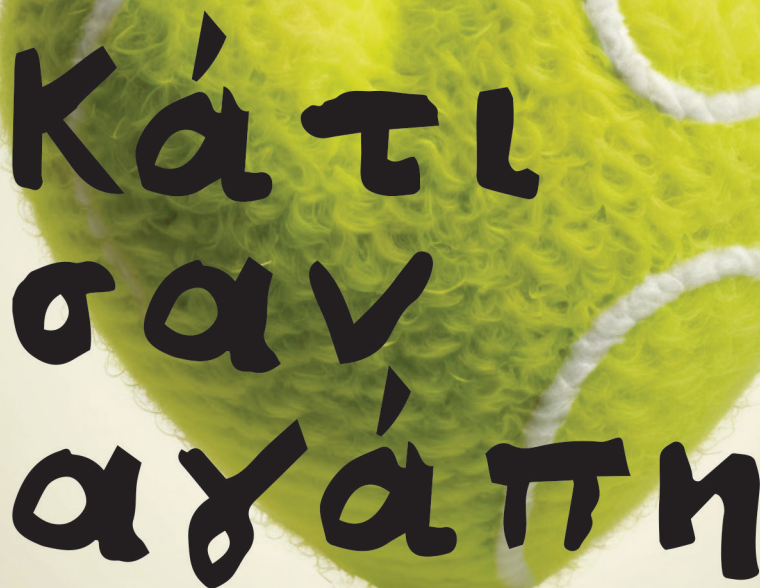

Πολυχρόνης
Κουτσάκης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κάτι
σαν
αγάπη

Μια υπόθεση για τον Γιώργο Δάντη

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ ΚΟΥΤΣΑΚΗΣ

Κάτι σαν αγάπη

Μια υπόθεση για τον Γιώργο Δάντη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 570

Πολυχρόνης Κουτσάκης, *Κάτι σαν αγάπη*

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πολυχρόνης Κουτσάκης, 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2024

KET Z243 ΚΕΠ 239/24

ISBN 978-618-07-0696-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για τη Δέσποινα.

*Some prophets say the world is gonna end tomorrow
But others say we've got a week or two
The paper is full of every kind of blooming horror
And you sit wondering
What you're gonna do.
I got it.
Come. And be my baby.*

Maya Angelou

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μερικές φορές της φαινόταν αστείο που όλα αυτά συνέβησαν όταν τόλμησε να κυνηγήσει το όνειρό της. Αυτές οι γεμάτες ενθουσιασμό κουβέντες που λένε οι μεγάλοι στα παιδιά, να αφοσιωθούν στα όνειρά τους για να γίνουν ευτυχημένα – τι ωραίες. Το μόνο που ξεχνάνε να τους πουν είναι πόσο κοστίζουν τα όνειρα.

Μερικές φορές της φαινόταν αστείο, ένα από κείνα τα άθλια αστεία που γελάς ενώ ξέρεις πως δε θα 'πρεπε, όπως με τα βιντεάκια στο TikTok, που είναι γεμάτα χαζά ατυχήματα και διασκεδάζεις με τον πόνο του άλλου. Ε λοιπόν, η Ιφιγένεια προσπαθούσε να γελά με τον δικό της πόνο. Λιγότερο άθλιο αυτό.

Τις περισσότερες φορές, όμως, δεν τα κατάφερνε. Πονούσε πάρα πολύ για να γελάσει. Δεν το είχε κυνηγήσει απλώς το όνειρο, μανιασμένα – το είχε πιάσει. Τόσο νωρίς, στα δεκαεπτά της, είχε φτάσει σε μια κοροφή που εκατομμύρια παιδιά και μεγαλύτεροι ονειρεύονταν. Και λοιπόν; Πόσο καλύτερη είχε γίνει η ζωή της; Αν δεν είχε κάνει ποτέ καμία προσπάθεια, πόσο χειρότερη θα ήταν η θέση της απ' ό,τι τώρα, που κατέβαινε

από το λεωφορείο φορώντας τη μάσκα της –πάλι καλά που υπήρχε και ο COVID και μπορούσε να καλύπτεται– και περπατούσε προς το δωμάτιο στην Πεντέλη, εκεί όπου βρισκόταν η νέμεσή της;

Έτρεμε μέσα της, κι αυτό ήταν τόσο καινούριο συναίσθημα... Στις προπονήσεις και στους αγώνες της δε φοβόταν ποτέ, έπαιζε χωρίς την παραμικρή αίσθηση κινδύνου. Οι προπονήσεις και οι αγώνες ήταν πολύ ευκολότεροι από την πραγματική ζωή.

Η πύλη του μικρού συγκροτήματος ήταν ξεκλείδωτη, όπως το περίμενε. Ακολούθησε το δρομάκι που οδηγούσε στην πίσω πλευρά του ισογείου κι ένωσε εκεί, στην τσιμεντένια ξεραίλα που ορθωνόταν γύρω της σαν να προσπαθούσε να την καταπιεί, ότι διέσχιζε ένα δάσος κι έψαχνε να βρει το ξέφωτο.

Έφτασε έξω από την πόρτα του διαμερίσματος, πήρε βαθιά ανάσα. Μόνο εδώ, σε ουδέτερο χώρο, μπορούσε να γίνει αυτή η συνάντηση. Μόνο εδώ, μακριά από τα Χανιά, μακριά από αδιάκριτα βλέμματα.

Χτύπησε την πόρτα και περίμενε. Εδώ θα λύνονταν όλα. Εδώ έπρεπε να λυθούν όλα, μια και καλή.

Η πόρτα άνοιξε και πίσω της είδε το πρόσωπο και το χαμόγελο που μισούσε.

Κάτω από το χαμόγελο, ένα περίστροφο ήταν στραμμένο στο πρόσωπό της.

Περνούσα κάτω από τον εγκαταλειμμένο μιναρέ στην παλιά τούρκικη συνοικία της Σπλάντζιας, εκεί όπου νιώθεις σαν εγκλωβισμένος στα σοκάκια με τις κρυφές και φανερές στοές και τα υπόγεια μονοπάτια. Από την αίσθηση ότι πρωταγωνιστούσα σ' ένα σκοτεινό παιχνίδι με έβγαλε ο ήχος του κινητού μου.

Υπό κανονικές συνθήκες, το ζεστό φθινοπωρινό βράδυ θα είχε οδηγήσει τους ντόπιους και τους τουρίστες σε ταβερνάκια με κουζίνες από όλο τον κόσμο και στα μπαρ της Χατζημιχάλη Νταλιάνη, αλλά τα ίχνη της φωτιάς που είχε τυλίξει το προηγούμενο βράδυ ένα διώροφο στο τέλος του δρόμου ήταν ακόμα έντονα, και τα περισσότερα μαγαζιά έμεναν κλειστά. Το ισόγειο του διώροφου ανήκε σε έναν επιχειρηματία που ήταν ήδη στη φυλακή, επειδή είχε αποπειραθεί να ανατινάξει το μαγαζί ενός συγγενή του. Τουλάχιστον η συγκεκριμένη οικογένεια περιόριζε τις δολοφονικές της τάσεις αυστηρά μεταξύ των μελών της.

— Παρακαλώ; είπα σαν να μην είχα δει την αναγνώριση κλήσης.

— Κύριε Δάντη, καλημέρα. Είμαι ο Κίμων Ζησάκης. Σας καλώ για το ενοίκιο, το οποίο δεν κατατέθηκε στην τράπεζα προχθές.

Ο βασικός μισθός που έπαιρνα από το αφεντικό μου, τον Χρήστο Πάλλη, με το ζόρι κάλυπτε το ενοίκιο της γκαρσονιέρας μου, και από κει και πέρα δούλευα με ποσοστά επί των αμοιβών μας για τις υποθέσεις που αναλαμβάναμε. Ο Πάλλης είχε γραφείο ντετέκτιβ και στην Αθήνα, που πήγαινε καλά. Εγώ το φθινόπωρο είχα αέρα κοπανιστό. Και σαν να μην έφτανε που είχα αρχίσει να τρώω λιγότερο τον τελευταίο καιρό για να μη μείνω ρέστος, ο Κίμων είχε αρχίσει να μου πετάει κάτι ομορφιές ότι ζοριζόταν οικονομικά και είχε πολλές υποχρεώσεις και σκεφτόταν να δώσει την γκαρσονιέρα μου για airbnb. Οι αργοπορημένες, τελευταία, πληρωμές μου ίσως να έπαιζαν κι αυτές τον ρόλο τους.

— Γεια σας, με συγχωρείτε, ήμουν άρρωστος αυτές τις μέρες..., του είπα.

— Άρρωστος ήσασταν και τον προηγούμενο μήνα, και τον προπροηγούμενο.

— Ναι, είμαι λίγο φιλάσθενος. Το ενοίκιο θα σας το βάλω αύριο, μην ανησυχείτε, του είπα.

— Το ελπίζω. Το ελπίζω γιατί... ξέρετε, με φέρνετε σε δύσκολη θέση, σας έχω εξηγήσει πως ζορίζομαι.

Δεν είσαι ο μόνος, σκέφτηκα.

— Αύριο, του είπα.

— Αύριο. Και περαστικά, μου απάντησε κι έκλεισε.

Δεν είχα ιδέα πού θα έβρισκα να μείνω σε τρεις μήνες, οπότε και έληγε το συμβόλαιό μου, αν έδινε την γκαρσονιέρα για airbnb – τα μικρά διαμερίσματα προς ενοικία-

ση στα Χανιά είχαν εξαφανιστεί από τότε που το airbnb ξανάκανε πλούσια την πόλη. Υπήρχε βέβαια πάντα η λύση της επιστροφής, στα είκοσι δύο μου, στο σπίτι των γονιών μου, για να κάνω μπέιμπι σίτινγκ στον πεντάχρονο αδερφό μου, με διαφορά το πιο γλυκό πλάσμα στη γη για περίπου δύο λεπτά κάθε μέρα. Την υπόλοιπη μέρα θα έκανε τον Τσάκι, την κούκλα του Σατανά, να το βάλει τρέχοντας στα πόδια. Όχι, δεν έπαιζε επιστροφή στο σπίτι. Καλύτερα να νοίκιαζα κι εγώ σε κάποιο χωριό μακριά από την πόλη και να πηγαινοερχόμουν καθημερινά, όπως έκαναν όλο και περισσότεροι.

Προσπέρασα με πιο αργό βήμα σπίτια και μαγαζιά που διατηρούσαν τις παλιές μικρές τους εξώπορτες. Περίμενες πως, ανά πάσα στιγμή, κάποια θα άνοιγε κι ένας μαυριδερός μικρόσωμος Τούρκος με φέσι θα εμφανιζόταν μπροστά σου από τον 19ο αιώνα, δοκιμάζοντας την ίδια έκπληξη με σένα που σε συναντούσε. Ανάμεσα σε αναρριχητικά φυτά, μυρωδιές από βασιλικούς και τριαντάφυλλα και σε στάχτες που ακόμα ταξίδευαν στον αέρα, προχώρησα και έστριψα στον κεντρικό δρόμο με κατεύθυνση τη συνοικία των Μαχαιράδικων, στο λιμάνι.

* * *

Μισή ώρα αργότερα ήμουν στον δεύτερο όροφο ενός κτιρίου όπου παλιά βρισκόταν το Ecstasy, το στριπτιζάδικο που πλέον είχε μετατραπεί σε ενεχυροδανειστήριο, αποδεικνύοντας έτσι ότι πάντα υπάρχουν και χειρότερα.

— Γιώργο, μπορείς να κάνεις ότι κρέμεσαι στο κενό, από το τοιχάκι; με ρώτησε ο κρεμανταλάς με την κάμερα.

— Δηλαδή πώς να «κάνω» ότι κρέμομαι; Εννοείς να κρεμαστώ κανονικά.

— Ε... ναι. Αλλά για λίγο.

— Όχι, του απάντησα.

Ο καμεραμάν και σκηνοθέτης και σεναριογράφος και μακιγέρ και μουσικός και παραγωγός προσπαθούσε να γυρίσει ένα μίνι ντοκιμαντέρ για όσα είχα ζήσει πριν λίγα χρόνια, όταν ήρθα αντιμέτωπος με την τοπική μαφία. Ο υπεύθυνος είχε δώσει άδεια να ανέβουμε στον πάνω όροφο, εκεί που είχα κινδυνεύσει τότε να σκοτωθώ για κάτι πολύ σπουδαίο – όχι για να κερδίσει ο δεκαεξάχρονος auteur έναν σχολικό διαγωνισμό για το καλύτερο ντοκιμαντέρ στα Χανιά.

— Όχι; Μα θα δείχνει πολύ καλύτερο το πλάνο έτσι. Πιο αληθοφανές. Καταλαβαίνω τους ενδοιασμούς σου, αλλά κάνε το για την Τέχνη. Και για την Αλήθεια.

Ένιωσα πως του χρωστούσα χάρη που χώρεσε τόση δηθενιά μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα, γιατί μέχρι τότε αισθανόμουν υποχρεωμένος να τον βοηθήσω.

Του γύρισα πλάτη κι έφυγα, ακούγοντάς τον να μου φωνάζει ότι, αν δε συνεργαστώ, δε θα μου δώσει τα διακόσια ευρώ που είχαμε συμφωνήσει.

Ήταν τα διακόσια ευρώ που μου έλειπαν για να συμπληρώσω το ενοίκιο.

Επιτάχυνα το βήμα μου και ξεκίνησα να μετράω τα λεπτά μέχρι να χτυπήσει το τηλέφωνο και να ακούσω τη μάνα μου να με κράζει. Γιατί ο πολυτάλαντος που με κοιτούσε αποσβολωμένος να απομακρύνομαι ήταν ο γιος του αφεντικού της.

Δυστυχώς, οι απιστίες στα Χανιά μειώνονταν το φθινόπωρο.

Δεν ήξερα τον λόγο αλλά διέθετα μια θεωρία σχετικά με το τι συνέβαινε, επειδή είχα πολύ ελεύθερο χρόνο ώστε να μου κατεβαίνουν τέτοιες θεωρίες. Η θεωρία μου ήταν πως οι νέοι που είχαν κάνει την παρασπονδία τους το καλοκαίρι είτε είχαν κατασταλάξει με τον καινούριο ή την καινούρια σύντροφο πριν μπει το φθινόπωρο είτε είχαν ανακαλύψει πως ο καινούριος ήταν χάλια και προσπαθούσαν να είναι φρόνιμοι και να τα ξαναβρούν με τον παλιό. Το παρελθόν αρχίζει ξαφνικά να μοιάζει υπέροχο για όποιον βλέπει κατάματα τα δόντια του μέλλοντος.

Όσο για τους μεγαλύτερους σε ηλικία, αυτοί δεν ευκαιρούσαν για φλερτ, ήταν πολύ απασχολημένοι να μετράνε ξανά και ξανά τα μασούρια με τα λεφτά που είχαν βγάλει από την τουριστική περίοδο και να υπολογίζουν πόσα ακόμα θα μάζευαν μέχρι να κλείσει η σεζόν. Όπως τη βρίσκει η κάθε ηλικία.

Εμένα η δουλειά μου ήταν να ανακαλύπτω ό,τι μου ζητούσαν όσοι απευθύνονταν στο γραφείο μας. Το πρό-

βλημα, πέρα από την πολύ μειωμένη φθινοπωρινή κίνηση, ήταν πως όταν ξεκίνησα, δυο χρόνια νωρίτερα, ως ιδιωτικός ντετέκτιβ στα Χανιά –ασκούμενος ακόμα τότε– στο πλάι του Χρήστου Πάλλη, είχα μεγάλα όνειρα. Νόμιζα πως η δουλειά μου θα ήταν συναρπαστική, γεμάτη πολύπλοκες ιστορίες και ανεξιχνίαστα μυστήρια. Το να τρέχω πίσω από υποθέσεις κατά φαντασίαν απατημένων ή πραγματικά απατημένων δεν ήταν μέσα στις φιλοδοξίες μου. Αλλά εκτός από το ότι η δουλειά είχε αρχίσει να μη μου αρέσει ιδιαίτερα, υπήρχε και το πρόβλημα πως δεν είχα προσόντα για τίποτα άλλο. Το έλεγες και αδιέξοδο αυτό που ζούσα. Χρειαζόμουν μια ένεση αισιοδοξίας.

Ίσως κάποια σπουδαία υπόθεση να με περίμενε στο email μου. Το άνοιξα και βρήκα ένα μήνυμα σε άθλια ελληνικά από μια γριά Ζιμπαμπουανή που ήθελε, λίγο πριν πεθάνει, να μου χαρίσει εκατό εκατομμύρια δολάρια και μου ζητούσε τα στοιχεία του λογαριασμού μου. Ίσως να ήταν αλήθεια, ποτέ δεν ξέρει κανείς.

Από το παράθυρό μας, στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας πάνω από την παραλία των Αγίων Αποστόλων, η θάλασσα φαινόταν γαλήνια, ατάραχη, σαν ερωμένη που έχει προσωρινά ικανοποιηθεί. Σκέφτηκα να κλειδώσω για λίγες ώρες το γραφείο. Να μπω στο λεωφορείο και να πεταχτώ μέχρι το Ρέθυμνο για μια επίσκεψη-αστραπή στη Ρέα, που διάβαζε νυχθημερόν για την εξεταστική Σεπτεμβρίου μήπως και πάρει το πτυχίο της.

Μου είχε πει να πάω όποτε θέλω.

«Δε θα μειώσω έτσι τις πιθανότητές σου να περάσεις;»
την είχα ρωτήσει.

«Μπα, καθόλου. Αφού το σεξ μαζί σου δεν κρατάει πάνω από δύο λεπτά» μου είχε απαντήσει.

Η Ρέα έχει καλλιεργήσει ένα χιουμοράκι που δε με ενθουσιάζει πάντα.

Αυτό θα έκανα, θα πήγαινα να τη δω. Έτσι κι αλλιώς η θάλασσα έμοιαζε μισή, όταν δεν ήμουν με τη Ρέα. Σηκώθηκα και προχώρησα προς τη συσκευή για την ενεργοποίηση του συναγερμού, όταν άκουσα ένα χτύπημα στην πόρτα.

— Ναι; είπα.

— Καλημέρα, μου είπε μπαίνοντας η πιο εντυπωσιακή γυναίκα στην πόλη.

— Καλημέρα, της απάντησα και έκανα ένα βήμα πίσω, γιατί χρειαζόμουν την απόσταση.

— Νομίζω πως ήρθε η ώρα να συνεργαστούμε ξανά.

— Α, της είπα.

— Δε θα μου πεις να καθίσω;

— Σου λέω να καθίσεις.

Έκανε τρία βήματα με τα πανύψηλα τακούνια της –λες και χρειαζόταν το επιπλέον ύψος– και έκατσε στην καρέκλα απέναντι από την προεδρική πολυθρόνα του Χρήστου Πάλλη, που κανονικά τώρα θα χρησιμοποιούσα εγώ, αλλά προτίμησα να καθίσω πάνω στο γραφείο του για να μοιάζω πιο άνετος.

— Κυρία αντιδήμαρχε, σας ακούω, της είπα με το πιο επίσημο ύφος μου, προσπαθώντας να ξεχάσω τη μοναδική φορά που είχαμε φιληθεί και μου είχε ψιθυρίσει στο αυτί να τη φωνάζω Λένα.